

dolgozó Cseresnyés Pált és számtalan magyart, akiket felelőssé tettek az eseményekért, súlyos börtönbüntetésre ítélve az áldozatokat. A románokat pedig kitüntették hősiességükért.

A margitszigeti zenélő kútnál bensőséges hangulatban találkozott egy kis csoport marosvásárhelyi. Egyesek itt élnek Budapesten, mások Veszprémben, Gyöngyösön, Sopronban.

Eljöttek, mint minden évben az utóbbi 10 esztendő alatt, hogy a kút lépcsőjén meggyújtsák az emlékezés gyertyáját.

Vári Attila és Káli Király István méltatta az áldozatok hősiességét, újra átéltek az eseményeket, amely a romániai magyarok egyik nagy drámájaként él emlékezetünkben. Nem feledjük a gyilkos akciót, amely az áldozatokat fizikailag és erkölcsileg be akarta mocskolni. Mindez 1990-ben, a kommunista rezsim megdöntése után történt a testvériség jelszavával...

Budapest, 2000. március 21.

Borbély Júlia

Még egyszer a nyilvános testületi ülésről és közmeghallgatásról 2000. február 23.

Arról, hogy dr. Issekutz Sarolta, a Budapesti Örmény Kisebbségi Önkormányzatok Társulásának elnöke beszámolót tartott a II. kerületi Önkormányzat Mechwart-téri székházában a BÖKÖT gazdálkodásáról, eredményeiről, megvalósított műsorairól és jövőbeli terveiről, előző számunkban már beszámoltunk. Hangsúlyoztuk: a közmeghallgatáson több tucatnyian voltak jelen, az elnök asszony azonban sajnálattal állapíthatta meg, hogy a kisebbségekkel foglalkozó intézmények (a Nemzeti és Etnikai Kisebbségi Hivatal, a kisebbségi ombudsman hivatala és a Fővárosi Közigazgatási Hivatal) az idejekorán kiküldött értesítés ellenére sem képviseltették magukat.

Valóban súlyos kérdés, hogy a Magyar Köztársaságban, az arra hivatott személyek, akiknek státuszukból fakadóan kötelességük (lenne) a társadalmi, s ezen belül kisebbségi mozgalmak, szerveződések figyelemmel kísérése, megmaradnak a régi, jól bevált, lusta állampárti, központos gondolkodásmódnál. (Mondhatnánk azt is: a gondolkodás hiányánál.)

Vagy talán vegyük olybá, hogy a polgárosodó országban, amelynek polgári kormánya van s amely hitvallása szerint a polgárosodást, a civil szerveződések fejlődését támogatja (már csak azért is, mert számos, társadalmilag igen fontos feladatot kizárólag a polgárok pénzéből és az ő, gyakorta áldozatos, megfeszített munkájukkal vél és szeretne megvalósítani) - hogy ebben az országban éppen a civil szerveződés a legkevésbé kívánatos?

Eszünkbe jut Jelcin ex-elnök: az egész világ tudta, hogy beteg, beszámíthatatlan alkoholista, mégis, az egész világ úgy gondolkodott: egyszerűbb, ha egy Jelcinnel tárgyalunk, minthogy behatoljunk és megismerjük az irgalmatlanul bonyolult Oroszország hetvenhét, lehetséges politikusát, vélt, vagy valódi vezérét...

Csak nem efféle kényelmi szempontok vezérlik a Magyar Köztársaság hivatalait, másod- és harmadrendű prominenseit?

Még valami miatt kellett visszatérnünk a BÖKÖT-közmeghallgatásra. Ez alkalommal ugyanis felmerült az egész, bonyolult egyház-ügy is, az EÖGYKE-füzetekben közölt egyházalapító lista kérdése is. Erre a kérdésre - mint előző számunkban is ígértük, visszatérünk. Csakhogy a fejlemények - lásd a Bíboros úr levelét és dr. Issekutz Sarolta ehhez

kapcsolódó cikkét - nem mindig az egy-két hónappal ezelőtti állapot szerint alakítják a lapot, és a benne közölt anyagok sorsát.

A február 23-i közmeghallgatás vendégei: (a képen jobbról balra: Sólyomvári György, a Székesfehérvári Örmény Önkormányzat elnöke, Dávid Csaba székesfehérvári képviselő, háttérben a Bp. XI. kerületi önkormányzat kisebbségi referensei)

De ez alkalommal, a BÖKÖT közmeghallgatásán, végre Budapesten kívüli örmény közösségek is képviseltették magukat, ami feltétlenül örömeinkre szolgált.

dcs

Magyar Kultúránk

Elődeink, Aranka György nyelvmívelő társaságának adományozott 2.000 aranya, a kolozsvári kőszínház építésére való összegek, s ugyanott a múlt század végén a helybeli zenekonzervatórium javára tett alapítvány... de nem csak az anyagi jelenlét, hanem őseink lelkesedő részvétele a magyar kultúra építésében... jogos folytatásként élénk állítja a kérdést: miként segíthetnénk mi, magyarörmények a magyar kultúra mostani állapotán?

1. Elsőként kötelező saját egyházi ügyeink rendbetétele. A majd két éve birtokháborítást elkövető szektával szemben az illetékes katolikus püspökség ez idáig nem lépett fel. Végig kell gondolnunk, hogy a magyarországi magyar-örmény katolikusok kellene-e a katolikus egyháznak vagy sem?

Talán lelkes hívőkben oly gazdag a katolikus egyház, hogy lemondhat rólunk? Ezt a kérdést bizonyára nem vagyunk hivatottak megválaszolni. De cselekednünk kell, amikor majdnem egy hit(el)térítés áldozatai vagyunk: arra ösztönöznének bennünket, hogy legyünk örmény-ortodoxok. 350 év katolikus létünk után. !!!

Ez a kihívás feloldja talán a magyar-örményekben is uralkodó hármasszöveget, a FÉK-et: a félelmet, az értelem-(zavart) és a kényelmet.

A vallási hovatartozás legintimebb személyes ügyeink közé tartozik, de most választanunk kell: maradunk katolikusok? Egy örmény szektához akarunk tartozni, mely inkább internacionalista, alapítói nemzeti összetétele szerint és titkos, bevallatlan hitet gyakorol? Vagy térjünk örmény ortodox hitre? Többé-kevésbé hitüket gyakorló, zömében erdélyi magyarörmény testvéreim eldönthetik: érdemes volt-e szülőföldünkről eljönni, ha **itt is** utolért az ortodox gőzhenger?

Katolikus templomba lépve, úgy érzem, a végtelennel találkozom, időben és térben, tegnapi őseimmel és mai testvéreimmel. Ellenben ezt az érzést ne kérje senki tőlem számon, ha egy anglikán vagy baptista imaházba látogatnék, amelynek elsősorban építészeti, művészeti értékeire figyelnek. (Nem a példaként felsorolt egyházakról mondom itt értékítéletet, hisz azokat is ugyanúgy becsülöm, miként elvárom, hogy ők is tiszteljenek bennünket.) Egyszerűen tudomásul kell vennünk: vannak dolgok, amelyekről **másként** gondolkodunk, remélve ugyanakkor, hogy **nem egymás ellen!** Valóban: keleti testvéreinknek az 1993-94-es saját, ortodox egyház alapításkísérletük nem sikerült... de a megoldás az örménykatolikus egyház megszállása? Szeretnénk, ha megtalálnák saját egyházi közösségüket, amit önmaguk építenek ki, önerőből. Fogjon össze mindazon 20-30 személy, aki a fővárosban él és kereszténységét akarná gyakorolni az ortodox örmény egyház kebelében.

Miután őseink, letelepedve Erdélyben, igen pragmatikusan a katolikus egyházhoz csatlakoztak, ránk bízta ezen hit fenntartását, továbbvitelét.

Az eltelt 350 év alatt az újonnan hozzánk menekülő testvéreinket mindig jó szívvel fogadtuk